

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1520/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112201628
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6112201628.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci navrhovateľky T. P. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B., L. V. XX, zastúpená zákonnými zástupcami T. K., bytom XXX XX B., L. V. XX a O. K., bytom XXX XX B., L. V. XX, právne zast. URBÁNI & Partners s.r.o., Banská Bystrica, Skuteckého 17, IČO: 36 646 181 proti odporcovi Obec Nemecká, 976 97 Nemecká, Hronská 37, IČO: 00 313 645, právne zast. JUDr. Petrom Múkerom, advokátom, Banská Bystrica, ČSA 25, o ochranu osobnosti, o odvolaní navrhovateľky a odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/23/2012-102 zo dňa 19.09.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žiadny z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť písomne sa ospravedlniť navrhovateľke v znení: „Obec Nemecká sa týmto ospravedľuje za neoprávnený zásah do osobnostnej sféry P. K.. Spôsobených následkov je nám ľúto a celá vec nás mrzí,“ v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke nemajetkovú ujmu vo výške 3000,- Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V prevyšujúcej časti súd návrh zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia vo výške 1307,24 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľky, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd okrem iného poukázal na to, že ochrana osobnosti prislúcha každej fyzickej osobe, pričom predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti ako nehmotný statok. Ide o absolútne právo fyzickej osoby, ktoré pôsobí proti všetkým. Jeho obsahom je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú demonštratívne uvedené v § 11 Občianskeho zákonníka. Túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú zasiahnuté len jednotlivé zložky osobnosti. Jedným z čiastkových osobnostných práv je právo na telesnú integritu, pričom predmetom práva na telesnú integritu je život, zdravie a telo. Pod pojem zdravie sa zahŕňa zdravie ako fyzické, tak aj psychické. Zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práva na ochranu osobnosti je založené na objektívnom princípe; na to, aby mohlo dôjsť k vzniku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu, musia byť splnené zákonom stanovené predpoklady, ktorými sú existencia zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, neoprávnenosť tohto zásahu a existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a jeho neoprávnenosťou. V prípade, že dôjde k zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby, stačí ak ide o zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu, ktorá spočíva nielen v porušení, ale iba v samotnom ohrození osobnosti fyzickej osoby. Musí ísť pritom o nemajetkovú ujmu, teda takú, ktorá sa nepremiata bezprostredne do majetkovej sféry postihnutej osobe, pretože túto nemajetkovú ujmu je

potrebné odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami. Vo vzťahu k neoprávnenosti zásahu poukázal na to, že je potrebné, aby išlo o taký zásah, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti. Ustálil, že v prípade, ak bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej osoby, prípadne fyzickej osoby, určujúcimi kritériami je existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti tejto osoby. Občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihujú priamo právnickú, prípadne fyzickú osobu v súlade s analógiou podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 533 Občianskeho zákonníka. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd dospel k záveru, že v súdnej veci sú splnené všetky zákonné predpoklady na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, keď bolo preukázané, že pes vo vlastníctve odporcu strážil obecný majetok, v dôsledku nedostatočného zabezpečenia unikal a pohrýzol maloletú navrhovateľku, čím jej spôsobil početné poranenia na tvári, teda na viditeľnej časti tela. Okrem týchto fyzických poranení jej spôsobil aj psychické poranenie spočívajúce v tom, že sa v súčasnosti bojí psov, bojí sa sama vychádzať na ulicu, čo bolo preukázané výsluchmi svedkov, ako aj samotnej maloletej navrhovateľky. Kým predtým to bolo dieťa veľmi živé, v súčasnosti je skôr utiahnutá, vyčleňuje sa sama z kolektívu. Vzhľadom na to, že jazvy po útoku sa nachádzajú priamo na tvári, je terčom častých posmeškov hlavne ostatných detí. Hoci v súčasnosti (asi za posledný rok) sa situácia zlepšila, jazva je naďalej viditeľná, najmä jazva pod C. a ešte stále je predmetom zvedavých pohľadov. Išlo by o inú situáciu, ak by sa následky útoku nachádzali na mieste bežne zakrytom oblečením, resp. na menej viditeľnom mieste alebo by boli menšieho rozsahu. Jazva na tvári pod C. je však zreteľne viditeľná, pričom nejde o malú ranku, ale o niekoľko centimetrovú jazvu. Vzhľadom na vek navrhovateľky nie je operačný zákrok možný, resp. by ho bolo potrebné opakovať, keďže ide o maloleté dieťa vo vývoji, ktoré stále rastie a mení sa mu stavba tela. Prvostupňový súd mal za to, že došlo k závažnému porušeniu do ochrany osobnosti navrhovateľky - hlavne do jej telesnej integrity, ako fyzickej, tak aj psychickej. Písomné ospravedlnenie súd nepovažoval za dostatočné, dospel k názoru, že je na mieste požadovať aj náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy, ktorú navrhovateľka požadovala vo výške 40000,- Eur, prvostupňový súd túto považoval za neprimerane vysokú. Poukázal na to, že pre posúdenie výšky náhrady zákon stanovuje dve kritériá, a to závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Poukázal na to, že nielen pre maloleté dieťa je nepríjemná skutočnosť byť predmetom zvedavých pohľadov a posmeškov, čo platí hlavne v období, keď si dieťa už uvedomuje ako ho vnímajú ostatní a ako reagujú na jeho vzhľad. Taktiež psychická ujma spočívajúca v strachu zo psov nepriaznivo vplyva na život každého jedinca. Navrhovateľka nijakým spôsobom nezavinila, že došlo k predmetnému pohryzeniu, nachádzala sa na verejnom priestranstve spolu s inými ľuďmi a ničím psa nevyprovokovala, aby zaútočil. Súd však zároveň prihliadol na skutočnosť, že k uplatneniu tohto nároku na súde došlo až takmer tri roky po samotnom útoku, ako aj na tú skutočnosť, že napriek tomu, že sa navrhovateľka doteraz bojí psov, rodičia maloletej navrhovateľky s ňou nechodili k psychológovi, ktorý jej mohol pomôcť a túto situáciu iným spôsobom ani neriešili. Súd sa pri úvahách o výške nemajetkovej ujmy riadil aj výškou priznaného sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré bolo priznané vo výške približne 3100,- Eur a sumu 3000,- Eur, ktorú priznal ako náhradu nemajetkovej ujmy, považoval za dostatočnú. Prvostupňový súd sa vysporiadal aj s existenciou dvoch rozdielnych inštitútov, a to inštitútom práva na ochranu osobnosti a inštitútom práva na náhradu škody, pričom dospel k záveru, že tieto sa navzájom nevyučujú, sú prepojené, pričom dospel k názoru, že nárok na nemajetkovú ujmu prostredníctvom ochrany osobnosti prichádza do úvahy len v prípade, že samotnú škodu na zdraví, zásah do telesnej a duševnej integrity nemožno nahradiť vôbec alebo iba v neúplnom rozsahu. Súd mal preukázané, že navrhovateľka bola odškodnená za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom došlo k dobrovoľnému plneniu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia zo strany odporcu, a to z poisťovnej zmluvy uzavretej odporcom so spoločnosťou Generali Slovensko poisťovňa, a.s. Vo vzťahu k uplatnenému právu na ochranu osobnosti vychádzajúc z okolností daného prípadu, súd mal za to, že samotné písomné ospravedlnenie nie je postačujúce, a preto rozhodol aj o priznaní nemajetkovej ujmy vo výške 3000,- Eur a v prevyšujúcej výške požadovaných nemajetkovú ujmu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a navrhovateľke priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 1307,24 Eur za 8 úkonov právnej služby po 91,29 Eur, vrátane režijných nákladov a cestovného za 4 cesty Banská Bystrica - Brezno a späť a náhrady za stratu času. Nepriznal odmenu vo výške 45,65 Eur a režijný paušál vo výške 7,63 Eur za úkon písomné podanie zo dňa 14.02.2012 - vyjadrenie, ktorý úkon nepovažoval za nevyhnutne a účelne vynaložené trovy konania, nepriznal odmenu vo výške 91,29 Eur a k tomu zodpovedajúci režijný paušál vo výške 8,04 Eur za úkony dňa 04.06.2014, 18.08.2014 a 17.09.2014, pričom malo ísť o porady s klientom,

keď súd mal za to, že tieto úkony neboli nevyhnutné. Poukázal na to, že všetky návrhy na vykonanie dokazovania boli súdu predložené pred prvým pojednávaním, resp. v priebehu prvého pojednávania, ktorého sa zúčastnil aj zákonný zástupca maloletej navrhovateľky, na ktorom pojednávaní zároveň bolo aj určené, v akom poradí budú jednotlivé dôkazy vykonávané. Súd z týchto dôvodov porady nepovažoval za potrebné, pretože ich predmetom nebolo zisťovanie ďalších dôkazov, resp. potrebného postupu v konaní.

Proti rozsudku prvostupňového súdu v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie navrhovateľka ako aj odporca.

Z obsahu odvolania navrhovateľky odvolací súd mal za to, že navrhovateľka podala odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu v časti, v ktorej bol návrh navrhovateľky v prevyšujúcej časti zamietnutý, keď poukazovala na to, že prvostupňový súd zaviazal odporcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 3000,- Eur a v prevyšujúcej časti, t. j. v časti zaplatenia 37000,- Eur návrh navrhovateľky zamietol, pričom požadovala, aby odvolací súd v napadnutej časti II. a III. výrok rozsudku zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40000,- Eur. Zároveň žiadal priznať celé trovy právneho zastúpenia, nakoľko vyúčtované úkony boli uskutočnené a urobené účelne. Navrhovateľka podanie odvolania zdôvodnila tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka sa stotožňuje s vyhodnotením skutkového stavu súdom prvého stupňa v časti konštatovania, že zo strany odporcu došlo k závažnému zásahu do ochrany osobnosti navrhovateľky - hlavne do jej telesnej integrity ako fyzickej, tak aj psychickej. Nesúhlasí s posúdením ohľadne primeranosti výšky priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa navrhovateľky súd navrhovateľke nárok na primerané zadosťučinenie priznal vo veľmi nízkej, či až zanedbateľnej miere. Poukázala na to, že je nevyhnutné posúdiť spôsob, akým bol zásah vykonaný, rozsah a dopad nepriaznivých dôsledkov na život navrhovateľky, ktoré tento zásah vyvolal. Pokiaľ prvostupňový súd prihliadol na skutočnosť, že k uplatneniu tohto nároku na súde došlo zo strany navrhovateľky až tri roky po samotnom útoku, ako aj na tú skutočnosť, že rodičia maloletej navrhovateľky s ňou nechodili k psychológovi, je potrebné si uvedomiť, že navrhovateľka je ešte maloletá, vyvíja sa a tak je treba individuálne pristupovať k riešeniu psychických porúch a problémov súvisiacich s útokom na ňu. Nakoľko rodičia maloletej mali za to, že návštevy u psychológa mohli maloletej ešte viac ublížiť (spôsobujúci verejný negatívny ohlas zo strany spolužiakov a iných detí), sami sa zmocnili tejto úlohy a snažili sa jej poskytnúť maximálnu možnú pomoc, aby sa vedela vysporiadať s predmetným útokom, ako i jeho dôsledkami. Podaním návrhu s časovým odstupom tri roky, navrhovateľka len preukázala, že má záujem na objektívnom posúdení predmetného nároku. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/136/2004 s poukazom na to, že pred zaujatím záveru, že nie sú dané podmienky vyplývajúce z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, musí súd vyriešiť otázku, či by v situácii, za ktorej došlo k zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pociťovala vzniknutú ujmu (vzhľadom na jej intenzitu, rozsah, trvanie) ako závažnú každá iná fyzická osoba (nachádzajúca sa v danom mieste, čase a v osobnom, rodinnom a pracovnom postavení fyzickej osoby). Požadovaná výška nemajetkovej ujmy nebola vzhľadom k okolnostiam prípadu žiadnym spôsobom neprimeraná. Poukázala na to, že občianskoprávna ochrana osobnosti môže byť v súčasných podmienkach v určitých prípadoch účinná len vtedy, ak aj výška plnenia uložená rušiteľovi postihnutej fyzickej osoby bude zaisťovať nielen primerané zadosťučinenie zodpovedajúce závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, ale zároveň bude odstrašujúcim účinkom pôsobiť preventívne ako na rušiteľa, tak na ostatných. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľke bola spôsobená ujma značného rozsahu, čo potvrdzujú i svedecké výpovede. Z rozsudku však nie je dostatočne zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri vyhodnení výšky priznanej nemajetkovej ujmy, v tejto časti je rozsudok nedostatočne odôvodnený, nakoľko neposkytuje odpoveď na to, z akého dôvodu priznal navrhovateľke nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch iba vo výške 3000,- Eur, keď zároveň súd konštatuje, že na strane navrhovateľky došlo k závažnému zásahu do ochrany osobnosti. Navrhla rozsudok prvostupňového súdu zmeniť a uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 40000,- Eur.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že navrhovateľkou požadovanú nemajetkovú ujmu vo výške 40000,- Eur považuje za neprimerane vysokú a domnieva sa, že v prípade priznania súdom náhrady nemajetkovej ujmy v uvedenej výške by došlo zo strany navrhovateľky k neprimeranému majetkovému obohateniu. Poukázal na to, že zákonní zástupcovia navrhovateľky ani neuviedli, z akých skutočností vychádzali pri ustálení tejto nimi uplatňovanej sumy a dokonca

zákonná zástupkyňa navrhovateľky - matka navrhovateľky na pojednávaní dňa 19.09.2014 nevedela uviesť ani výšku sumy, ktorú požadujú od odporcu ako náhradu nemajetkovej ujmy. Podľa názoru odporcu, v konaní pred prvostupňovým súdom nebola preukázaná oprávnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko neboli splnené hmotnoprávne podmienky vzniku takéhoto nároku a neboli ani zistené v tomto konaní dôkaznými prostriedkami. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľky zamietol a rozhodol v zmysle odvolacieho návrhu odporcu, ktorý v podanom odvolaní navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že návrh navrhovateľky odvolací súd zamietne alebo zmení napadnuté rozhodnutie v časti výroku o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 3000,- Eur tak, že návrh navrhovateľky v tejto časti zamietne.

Odporca v písomnom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že návrh navrhovateľky zamietne, alebo zmení napadnuté rozhodnutie v časti výroku o zaplatení nemajetkovej ujmy vo výške 3000,- Eur tak, že návrh navrhovateľky v tejto časti zamietne. V odvolaní uviedol, že z vykonaného dokazovania, a to z rozhodnutia Obvodného úradu Brezno vyplýva, že pán L. C. sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu ublížením na zdraví z nedbanlivosti tým, že dňa XX.XX.XXXX pohrýzol pes - B. C., ktorého mal zvereného L. C., maloletú P. K. v oblasti tváre. V čase incidentu boli prítomné dva psy, pričom s jedným z nich sa mala hrať sama navrhovateľka. Z výpovedí svedkov, ktorí mali byť priamymi svedkami pohrýznutia navrhovateľky, ako aj z výpovede L. C. vyplynulo, že ani jeden z nich nebol priamym svedkom tohto incidentu, a teda že ani jeden z nich nemôže jednoznačne potvrdiť, že pes, o ktorého sa staral pán C., pohrýzol navrhovateľku. Na základe uvedeného má odporca za to, že nebola preukázaná pasívna vecná legitímácia odporcu. Ďalej namietal, že v konaní pred prvostupňovým súdom nebola preukázaná oprávnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko neboli splnené hmotnoprávne podmienky vzniku takéhoto nároku a neboli ani zistené v tomto konaní dôkaznými prostriedkami. Žalujúca strana vznik tohto nároku preukazovala len výpoveďami svedkov, aj to svedkov príbuzných zo strany rodiny navrhovateľky, ktorých výpovede z tohto pohľadu možno považovať za neobjektívne a účelové. Má za to, že za objektívnu výpoveď možno považovať výpoveď svedkyne Q. U., D. zo Z.W., ktorú navštevuje navrhovateľka. Jej výpoveď ohľadom správania sa navrhovateľky sa rozchádzala s výpoveďami ostatných svedkov. Má za to, že žalujúca strana mala na podporu výpovede svojich svedkov predložiť príslušné odborné znalecké, lekárske potvrdenie, čo však neurobila. Poukázal na to, že navrhovateľke boli vyplatené finančné prostriedky z poistenia odporcu, a to bolestné ako odškodnenie bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom za sťaženie spoločenského uplatnenia sa považuje odškodnenie nepriaznivých dôsledkov poškodenia zdravia pre budúce životné úkony poškodeného, ktoré v sebe zahŕňa obmedzenie možnosti plného spoločenského, profesionálneho, rodinného, športového uplatnenia, ako aj obmedzenia pri voľbe zamestnania, životného partnera, atď. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľka sa k podanému odvolaniu odporcu písomne nevyjadrila.

V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu vysloveným v napadnutom rozhodnutí, ako aj s jeho dôvodmi, ktoré sú síce stručné, ale sú zrozumiteľné a jasné. Preskúmaním veci dospel odvolací súd k názoru, že okresný súd z hľadiska opodstatnenosti návrhu, ktorým sa navrhovateľka domáhala ochrany osobnosti, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Námietky navrhovateľky, ako aj odporcu uvedené v odvolaniach toho ktorého účastníka odvolací súd nepovažuje za prijateľné, pretože podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a s námietkami, ktoré účastníci uviedli v odvolaní, sa prvostupňový súd vysporiadal, čo vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia. Ani jeden z účastníkov v odvolaní neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe prvostupňového súdu alebo o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia. Okresný

súd vykonal dokazovanie veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. správne a svoje rozhodnutie odôvodnil podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu stotožňuje a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Prvostupňový súd venoval náležitú pozornosť otázke pasívnej vecnej legitímácie odporcu, v tomto smere vykonal aj náležité dokazovanie a správne ustálil, že odporca je vo veci vecne pasívne legitímovaný. Nepochybne bolo preukázané, že pes bol vo vlastníctve obce, v súdnej veci nešlo o exces zamestnanca starajúceho sa o predmetného psa, navrhovateľku pohrýzol práve pes vo vlastníctve odporcu, čo bolo nepochybne preukázané jednak výpoveďou samotnej maloletej navrhovateľky, ako aj výpoveďou svedka P. K., ktorý síce nevidel útok psa na maloletú navrhovateľku, ale v čase, keď vybehol z C., pred ktorým došlo k útoku psa na maloletú navrhovateľku, videl, že maloletá navrhovateľka už mala zakrvavenú tvár a tento pes bežal smerom dole, rozbehol sa po moste, pričom on žiadneho iného psa tam nevidel. Bolo nepochybne preukázané, že B. C., ktorý pohrýzol maloletú, strážil objekt obecného úradu, bol zabezpečený proti utekaniu v koterci s kovovým uzáverom, pričom z neznámych príčin došlo k jeho uniknutiu z koterca, ako aj mimo stráženého objektu, čo vyplýva aj z vyjadrenia odporcu pre spoločnosť Generali Slovensko poisťovňa, a.s. zo dňa 24.05.2011. Odvolací súd navyše dodáva, že námietku odporcu, ktorú uplatnil jednak v prvostupňovom konaní, ako aj v podanom odvolaní tvrdiac, že v konaní nebola preukázaná pasívna vecná legitímácia odporcu, odvolací súd aj s prihliadnutím na tvrdenia odporcu v hore uvedenom písomnom vyjadrení, ako aj s prihliadnutím k tomu, že odporca poskytol maloletej navrhovateľke finančnú čiastku z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia prostredníctvom poisťovne Generali Slovensko poisťovňa, a.s., možno považovať len za účelovú. Odvolací súd v súlade s názorom prvostupňového súdu má za to, že pasívna vecná legitímácia odporcu v súdnej veci je daná. K ďalšej odvolacej námietke odporcu, že v konaní pred prvostupňovým súdom nebola preukázaná oprávnenosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s poukazom na to, že žalujúca strana vznik tohto nároku preukazovala len výpoveďami svedkov zo strany rodiny navrhovateľky, ktoré výpovede možno považovať za neobjektívne a účelové s poukazom na to, že výpoveď svedkyne - D. navrhovateľky zo Z.W. sa rozchádzala s výpoveďami ostatných svedkov a túto možno považovať za výpoveď objektívnu a s poukazom na to, že navrhovateľka mala na podporu výpovede svojich svedkov predložiť príslušné odborné znalecké, lekárske potvrdenie, odvolací súd uvádza, že ani táto námietka odporcu nie je dôvodná. Odvolací súd uvádza, že svedkovia z prostredia blízkeho navrhovateľke sa vyjadrovali k správaniu sa a prejavom maloletej navrhovateľky v období pred a po uhryznutí, pričom v tomto smere výpoveď svedkyne Q. U., O. D. maloletej navrhovateľky nemohla spochybniť pravdivosť výpovede ostatných svedkov, keďže z výpovede svedkyne Q. U. nepochybne vyplýva, že ona nevie porovnať ako sa správala maloletá navrhovateľka pred nehodou a ako sa správa po nehode; vypovedala len, že vie povedať, že je veľmi pasívna. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu je nepochybné, že prvostupňový súd mal za preukázané, že obecný pes uhryznutím maloletej spôsobil početné poranenia na tvári, pričom okrem týchto fyzických poranení jej spôsobil aj psychické poranenie spočívajúce v tom, že sa v súčasnosti bojí psov, bojí sa sama vychádzať na ulicu, čo mal preukázané výsluchmi svedkov, ako aj samotnej maloletej navrhovateľky. Na základe takto zisteného skutkového stavu prvostupňový súd rozhodol aj vo veci uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu, pričom odvolací súd poukazuje, že účastníci konania na doplnenie dokazovania žiadne návrhy v konaní pred prvostupňovým súdom ani nenavrhli, pričom odvolací súd tiež poukazuje na tú skutočnosť, že žiadnym spôsobom v konaní pred súdom nebolo preukázané, že by výpovede svedkov príbuzných zo strany rodiny navrhovateľky boli neobjektívne a účelové tak, ako to v odvolaní namietal odporca. Vo vzťahu k námietke odporcu, že navrhovateľke boli vyplatené finančné prostriedky z poistenia odporcu, a to bolestné ako odškodnenie bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia, odvolací súd poukazuje v tomto smere na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.05.2014, sp. zn. 7Cdo/65/2013, ktorý vyslovil právny názor, že ten istý skutkový dej môže v niektorom prípade zakladať zároveň tak nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej fyzickej osobe na jej osobnostných právach; tieto nároky treba dôsledne rozlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení Zákona NR SR č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. Najvyšší súd SR v hore uvedenej veci, ako súd dovolací, dospel k právnomu názoru, že záver odvolacieho súdu o tom, že rámec špeciálnej úpravy odškodnenia ujmy na zdraví

fyzickej osoby zahŕňa v sebe aj ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život, nemá oporu v platnej právnej úprave odškodňovania ujmy na zdraví, keď z ust. § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a 2 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 437/2004 Z. z. treba vyvodiť, že zmyslom náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia je poskytnúť peňažnú náhradu za ujmu spôsobenú zásahom do telesnej integrity fyzickej osoby. Z nich, ani zo zásad na hodnotenie bolesti a zásad na hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia, ale ani zo sadzieb bodového ohodnotenia nevyplýva, že by sa náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia poskytovali za ujmu, ktorá sa premieta do osobnostnej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. S prihliadnutím na to dovolací súd považoval záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého v preskúmvanej veci bolo potrebné uplatniť zásadu non bis in idem za neopodstatnený. Odvolací súd má za to, že aj v súdnej veci napriek tej skutočnosti, že navrhovateľke bolo poskytnuté plnenie z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia tak, ako to konštatoval aj prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, prislúcha aj nárok vyplývajúci z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu (v zhode s názorom Najvyššieho súdu SR, ktorý bol vyslovený v hore uvedenom rozhodnutí), ust. § 444 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje jednorazové odškodnenie bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví, rieši nepriaznivé následky len do telesnej integrity fyzickej osoby. Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie odporcu nepovažoval za dôvodné.

V ďalšom sa odvolací súd zaoberal odvolaním navrhovateľky, ktorá odvolaním napadla rozsudok v časti priznanej výšky nemajetkovej ujmy, keď prvostupňový súd priznal navrhovateľke nemajetkovú ujmu vo výške 3000,- Eur a v prevyšujúcej časti návrh zamietol, pričom navrhovateľka požadovala nemajetkovú ujmu vo výške 40000,- Eur. Odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu má za to (s prihliadnutím na zistený skutkový stav), že len písomné ospravedlnenie odporcu nemožno považovať za dostatočné, ale navrhovateľke vznikol nárok aj na náhradu nemajetkovej ujmy. Rovnako v zhode so záverom prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy 40000,- Eur je neprimerane vysoká s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Je nepochybné, že v dôsledku poškodenia telesnej integrity navrhovateľky - jazva na tvári pod C., ktorá je niekoľko centimetrová a zreteľne viditeľná, sa toto poškodenie premietlo aj do osobnostnej sféry navrhovateľky, keď táto sa v súčasnosti bojí psov, bojí sa vychádzať na ulicu, je predmetom zvedavých pohľadov, ktoré okolnosti nepriaznivo vplývajú na život každého jedinca, je nárok navrhovateľky na priznanie nemajetkovej ujmy daný. Odvolací súd sa zhoduje s názorom prvostupňového súdu, že primeraná výška nemajetkovej ujmy je vo výške 3000,- Eur a táto náhrada nemajetkovej ujmy je dostatočná. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia posúdil spôsob, akým bol zásah vykonaný, ako aj rozsah a dopad nepriaznivých dôsledkov na život navrhovateľky, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, pričom nemožno prisvedčiť ani námietke navrhovateľky, že v časti vyhodnotenia výšky priznanej nemajetkovej ujmy je rozsudok prvostupňového súdu nedostatočne odôvodnený, keďže súd uviedol na základe akých kritérií a ktoré skutočnosti zohľadňoval pri ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Nemožno mať za to, že by rozsudok prvostupňového súdu nebol odôvodnený v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Tvrdenie navrhovateľky v odvolaní, že rodičia navrhovateľky s navrhovateľkou nechodili k psychológovi z dôvodu, že mali za to, že návštevy u psychológa by mohli maloletej ešte viac ublížiť, ktoré tvrdenie v odvolaní navrhovateľka uvádzala, žiadnym spôsobom navrhovateľkou preukázané nebolo a toto tvrdenie odvolací súd považuje len za účelové. Rovnako odvolací súd považuje za správne aj vyhodnotenie zo strany prvostupňového súdu, keď prihliadol na skutočnosť, že k uplatneniu nároku na súde došlo až takmer 3 roky po samotnom útoku, pričom námietku navrhovateľky uplatnenú v odvolaní odvolací súd nepovažuje za takú, ktorá by bola spôsobilá privodiť zmenu prvostupňového rozhodnutia v časti priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

Odvolací súd rovnako považuje rozsudok prvostupňového súdu správny aj v časti rozhodnutia o trovách konania, keď prvostupňový súd pri rozhodovaní o trovách konania správne aplikoval ust. § 142 ods. 3 O.s.p. a maloletej navrhovateľke priznal náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 1307,24 Eur za 8 úkonov právnej služby, cestovného a náhrady straty času v súlade s ustanoveniami Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. Rovnako odvolací súd sa zhoduje s názorom prvostupňového súdu, keď prvostupňový súd nepriznal odmenu za písomné podanie zo dňa 14.02.2012 a za úkony zo dňa 04.06.2014, 18.08.2014 a 17.09.2014, keďže tieto úkony nemožno považovať za nevyhnutne a účelne vynaložené trovy konania, na ktorú náhradu trov konania by účastník konania mal právo.

Keďže podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správny m skutkovým záverom a vec správne právne posúdil, rozhodnutie prvostupňového súdu netrpí vadou nezrozumiteľnosti a nedostatočným odôvodnením, pričom rozhodnutie prvostupňového súdu rovnako nemožno považovať ani za rozhodnutie arbitrárne, odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu z dôvodu jeho vecnej správnoti potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p., aplikujúc ust. § 142 ods. 2 O.s.p. Žiadny z účastníkov konania v odvolacom konaní úspešný nebol, preto odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie senát krajského súdu prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Rozhodnutie senát krajského súdu prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.